

J.V. Foix

GEDICHTEN

VERTALING: ADRI BOON (MET DANK AAN FERRAN BACH)

Alleen en bedroefd, gehuld in oud gewaad,
Zie 'k me dolen door donkere verlaten oorden,
Over ongewisse beemden, in bergen van lei –
Diepe kloven die me, sluw en slinks, weren.

En ik vraag: Waar ben ik hier? Naar welk oud land,
Naar welke dode hemel -, of zwijgende velden,
Voel ik toch zo'n dwaas verlangen? Tot welke wond're
Onbekende ster bewegen, gedwee, mijn schreden?

Alleen, en eeuwig. Dit land openbaart zich aan mij,
Al duizend jaar, het vreemde doet niet vreemd aan:
Ik voel me er geboren; en in dorre woestenijen,

Op een besneeuwde top vind ik opnieuw de plek
Waar ik ooit verwijlde, en ook Gods listen waarmee
Hij me voor Zich wilde winnen. Of duivels bedrog.

Sol, i de dol, i amb vetusta gonella,
Em veig sovint per fosques solituds,
En prats ignots i munts de llicorella
I gorgs pregons que m'aturen, astuts.

I dic: On só? Per quina terra vella,
– Per quin cel mort –, o pasturatges muts,
Deleges foll? Vers quina meravella
D'astre ignorat m'adreç passos retuts?

Sol, sóc etern. M'és present el paisatge
De fa mil anys, l'estrany no m'és estrany:
Jo m'hi sent nat; i en desert sense estany

O en tuc de neu, jo retrob el paratge
On ja vaguí, i, de Déu, el parany
Per heure'm tot. O del diable engany.